

SĂ CITIM BIBLIA ÎMPREUNĂ FAPTELE APOSTOLILOR

CAPITOLUL 15

Adunarea Bisericii din Ierusalim

1 Cățiva oameni, veniți din Iudeea, învățau pe frați și ziceau : „Dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți.” 2 Pavel și Barnaba au avut cu ei un viu schimb de vorbe și păreri deosebite ; și frații au hotărât ca Pavel și Barnaba și câțiva dintre ei, să se suie la Ierusalim la apostoli și prezbiteri, ca să-i întrebe asupra acestei neînțelegeri. 3 După ce au fost petrecuți de biserică până afară din cetate, și-au urmat drumul prin Fenicia și Samaria, istorisind întoarcerea Neamurilor la Dumnezeu ; și au făcut o mare bucurie tuturor fraților. 4 Când au ajuns la Ierusalim, au fost primiți de biserică, de apostoli și de prezbiteri, și au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei. 5 Atunci unii din partida fariseilor, care crezuseră, s-au ridicat și au zis că Neamurile trebuie să fie tăiate împrejur și să li se ceară să păzească Legea lui Moise. 6 Apostolii și prezbiterii s-au adunat laolaltă, ca să vadă ce este de făcut. 7 După ce s-a făcut multă vorbă, s-a sculat Petru și le-a zis : „Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca, prin gura mea, Neamurile să audă cuvântul Evangheliei și să creadă. 8 Și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă.

9 N-a făcut nicio deosebire între noi și ei, întrucât le-a curățat inimile prin credință.

10 Acum, dar, de ce ispițiți pe Dumnezeu și puneți pe grumazul ucenicilor un jug pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta?

11 Ci credem că noi, ca și ei, suntem mântuiți prin harul Domnului Isus.”

12 Toată adunarea a tăcut și a ascultat pe Barnaba și pe Pavel, care au istorisit toate semnele și minunile pe care le făcuse Dumnezeu prin ei în mijlocul Neamurilor.

Hotărârea Bisericii

13 Când au încetat ei de vorbit, Iacov a luat cuvântul și a zis : „Fraților, ascultați-mă !

14 Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor care să-I poarte Numele.

15 Și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele prorocilor, după cum este scris :

16 „După aceea Mă voi întoarce și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărâmurile și-l voi înălța din nou :

17 pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul, ca și toate Neamurile peste care este chemat Numele Meu, 18 zice Domnul, care face aceste lucruri și căruia Îi sunt cunoscute din veșnicie.”

19 De aceea, eu sunt de părere să nu se pună greutatea acelorora dintre Neamuri care se întorc la Dumnezeu ; 20 ci să li se scrie doar să se ferească de pângăririle idolilor, de curvie, de dobitoace sugrumate și de sânge.

[Continuarea în nr. viitor]

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII	
DUMINICA	9 - 12 18 - 20
JOI	18 - 20

Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

„Să trăiești în pace, și pacea să fie cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6



ROMÂNIA • CARAȘ – SEVERIN • REȘIȚA • STRADA CASTANILOR • NR. 119 • COD 320 030



Editorial. Este mințitul păcat ? (II)

Recent [n.r. reamintim că este un citat din anii 1909 - 1910] s-a comunicat oficial în ziar, că aproximativ a treia parte a tuturor declarațiilor de impozit, în care posesorii își comunică venitul impozabil, au fost făcute prea mici.

După investigațiile autorităților financiare, pentru anul fiscal 1908 / 1909 s-au descoperit 347 de milioane de mărci venit impozabil mai mult decât a fost comunicat ; de aici rezultă o prejudiciere a statului cu 11,5 milioane de mărci la impozitul pe profit într-un an. Și totuși fiecare declarație în parte a celor obligați să plătească impozit este iscălită cu cuvintele : „**Garantez că afirmațiile de mai sus le-am făcut după câte știu eu și conform conștiinței**” ... Aici nu este atins decât un domeniu al vieții publice, în care se vede cât de adânc și-a croit minciuna drum în toată viața națiunilor. Împăratul David a spus odinioară în fața întregului popor : „**Știu, Dumnezeul meu, că Tu cercetezi inima și că iubești sinceritatea.**” (I Cronici 29 : 17) Acesta este un mare adevăr – dar este nevoie de mult har pentru a fi sincer în toate. Un creștin a spus : „Este greu să ne purtăm întotdeauna loial cu semenii noștri, în mod deosebit de greu este la paturile de suferință și ale morții.

Aici suntem foarte înclinați să-i mângâiem și pe aceia care nu trebuie mângâiați, ci scuturați serios. Cățiva dintre prietenii mei și cu mine am vizitat odată un bărbat grav bolnav. Ne-am rugat împreună cu el și i-am spus vestea bună, dar aveam impresia că toate acestea rămân fără efect și că va merge în veșnicie fără recunoașterea stării sale pierdute, fără pocăință, fără credința în Hristos.

Unul dintre prietenii mei, care stătea la picioarele patului, l-a privit pe bolnav și a spus : „**Prietene, sunteți un om înșelat ! Trebuie să muriți și nu aveți nici o nădejde întemeiată; dacă veți muri așa cum sunteți, veți fi pierdut pentru totdeauna !**” Soția bolnavului a fost lovită ca de trăsnet și a devenit ostilă. La fel și bolnavul.

Dar când ne-am dus în ziua următoare iar acolo, Dumnezeu produsese în acest om o schimbare minunată. Acolo zăcea un bărbat care striga în mare chin sufletesc după har.

Martorul credincios al lui Dumnezeu îi spusese adevărul pur. L-a costat mult efort să spună adevărul în fața morții, dar a fost mai loial față de bolnavul pe moarte, decât alții care i-au vorbit prietenos. [Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui*, Anul XV- 1909 – 1910]

RECENZIE DE CARTE

Charles Darwin, *făuritorul de mit* (XV)

Ajuns la Punta Alta în Patagonia, Darwin se cufundă în studierea fosilelor care la vremea aceea se aflau acolo din abundență. Fosilele fuseseră păstrate în aluviunile râurilor și în țărmurile oceanului. Săptămâni la rând Darwin a ținut echipajul pe loc pentru a examina cu de-amănuntul acest uimitor muzeu paleontologic și geologic în aer liber. A colectat și pus în cutii și borcane o mulțime de oseminte, carapace, roci, și animale mici pe care le-a trimis în Marea Britanie. A continuat să colecteze mii de schelete, oseminte, specii de animale și fosile pretutindeni, în Țara Focului, Chile, Peru și Insulele Galapagos. Le-a trimis pe toate, cu miile, în Marea Britanie iar la întoarcere și-a dedicat restul vieții, (câteva decenii), studiindu-le și ajungând la concluziile pe care le-a publicat în 1859 în *Originea Speciilor*.

O teorie a apariției limbii umane. Vom continua, sperăm, recenziile fascinatei cărți a lui Wilson în săptămânile viitoare. Vă recomandăm, în încheierea comentariului de astăzi, un articol care denotă confuzia din gândirea evoluționistă a zilelor noastre. Teoria evoluționistă scârțâie și este tot mai dificil de susținut și apărat. Modificările și ajustările constante care se fac privind evoluționismul sunt dovada principală. Vom analiza o astfel de dovadă : *inabilitatea evoluționiștilor de a explica, chiar în termeni rudimentari, abilitatea ființei umane de a vorbi*. Cum a apărut abilitatea omului să vorbească ?

În publicația americană *The Atlantic* a apărut un articol privind subiectul al cărui titlu dovedește limitele evoluționismului : *A Sneaky Theory of Where Language Came From* („O teorie cu șiretlic despre originea limbajului“). [https://www.theatlantic.com/science/archive/2018/06/toolmaking-language-brain/562385/]

Limbajul a apărut, (zic evoluționiștii), din necesitatea ființelor vie de a coopera pentru a atinge scopuri comune. Oare ? Din perspectiva creaționistă și teistă, întrebarea este diferită : *De ce doar ființele umane au abilitatea de a învăța limbi diferite, pe când animalele nu?*

Niciun animal nu poate învăța limba unui alt animal. Un câine nu poate scoate sunetele unei ciocârlii, iar o ciocârlie nu poate lătra asemena unui câine. Doar ființele umane au capacitatea de a învăța limbi străine ori de a imita sunetele animalelor. De ce ?

Pentru că ele au fost făcute după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, Cel care a grăit și s-a făcut, EL Cel care, la rândul Lui, a înzestrat ființa umană cu abilitatea de a vorbi. [Preluare de la *Alianța Famililor Crestine din România* : www.alianta-famililor.ro]

BIOGRAFII

Lumini peste veacuri (I), de Petru Popovici

CAPITOLUL 3

JOHN WYCLIFFE

Întotdeauna au fost oameni care citind Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, nu s-au putut mulțumi cu o religie formală, ci au căutat să trăiască după adevărul Evangheliei, demascând creștinismul formal și trezind pe alții la o viață nouă.

Acești făclieri ai adevărului erau gata de orice sacrificiu. Un astfel de bărbat neînfricat a fost John Wycliffe. El a fost denumit „Luceafărul de dimineață al Reformei”. Era de sânge saxon, născut prin anul 1320 la Hipswell, aproape de Richmond, Yorkshire, Anglia.

A studiat la *Ballion College* din cadrul Universității Oxford, care pe aceea vreme avea 30.000 studenți. A fost foarte silitor la învățătură, iar la terminare a rămas profesor la Oxford, dovedindu-se unul dintre cei mai învățați oameni ai vremii sale. În filozofie, el

a aparținut curentului realist în contrast cu marea majoritate care aparțineau curentului nominalist. O mare influență asupra gândirii sale au exercitat-o scrierile lui Augustin.

În anul 1365 a intrat în grația prințului John de Gaunt, fiul regelui englez Edward al III-lea, datorită vigouroasei apărări a dreptului coroanei de a limita autoritatea temporală a bisericii.

În 1366 se pare că a devenit unul din capelanii curții regale. În 1372 și-a luat doctoratul în teologie la Oxford. În 1374 a fost numit de rege preot în orașul Lutterworth. În timpul acesta, a scris în limba latină o seamă de pamflete cu motivări ce justificau refuzul Angliei de a plăti tributul pretins de papa.

În acea vreme erau doi papi : unul la Avignon în Franța și altul la Roma. Anglia nu mai plătește tribut papei de 33 ani.

În anul 1365, Papa Urban al V-lea de la Avignon a scris o scrisoare regelui Edward al III-lea cerându-i să plătească tributul. Cum Anglia se afla în război cu Franța, ei nu au fost gata să trimită bani pentru înarmarea dușmanului lor. Regele a supus cererea parlamentului și hotărârea a fost să nu se dea nici un tribut. [Va continua]

VERSETUL DE AUR AL BIBLIEI

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

EVANGHELIA DUPĂ IOAN 3 : 16

CARTEA VECHIE

314. Stăruința

Pe marele învățat al poporului ebru, pe Eleazar, îl siliră odată dușmanii – descleștându-i gura – să mănânce carne de porc.

El însă, care dorea mai bine să moară, decât să păcătuiască, s-a împotrivit.

Cei din jurul lui însă îl sfătuiră să mănânce din carnea vre-unui animal curat și să se prefacă, că mănâncă din carnea porcului. Astfel își va scăpa viața.

El însă aducându-și aminte de bătrânețele sale purtate cu atâta cinste, de viața nepătată dusă din fragedă tinerețe, până la adânci bătrânețe, le răspunse îndată în deplină conformitate cu legea dată de Dumnezeu lui Moisi :

„Mai bucuros voi intra în pământ, decât să fiu exemplu de prefăcătorie tineretului neamului meu, care cu drept cuvânt mi-ar riposta : *lată Eleazar la etatea de 80 de ani a trecut la păgânism*.”

Nu voesc să fiu exemplu rău rău tinerilor, și prin aceasta să îngrămădesc murdărie și netrebnicie asupra bătrânețelor mele”.

DICȚIONAR DE CUVINTE

expresii, citate celebre

• **Mane, tekel, fares** – (în Haldeică : *mene mene techel upfarsin*), Biblia, în *Cartea lui Daniel* (cap. 5, v. 25), relatează că atunci când Cirus, regele perșilor, a impresurat cetatea Babilonului, unde domnea regele Balthazar, acesta făcea o orgie, ajunsă de pomina. În toiul petrecerii a văzut deodată o mână misterioasă care, cu litere de foc, [n.r. „în fața sfeșnicului”, trad. Cornilescu] scrise pe pereți aceste trei cuvinte sibilice : *Mane, Tekel, Fares* ...

Ce însemnau ele, nu știa nimeni și a fost nevoie să se recurgă la oficiile proorocului Daniel, care le-a tradus prin :

Numărat, cântărit, împărțit și le-a tălmăcit în sensul că zilele regelui sunt numărate, că el cântărește prea puțin în balanță și că regatul lui va fi împărțit, interpretare ce s-a adeverit ...

BOLI EVITABILE

CAPITOLUL 11 *Echilibrul scump plătit*

În momentul când urâsc un om, eu devin sclavul lui. Eu nu mai pot să muncesc cu bucurie din cauză că acela stăpânește mereu gândurile mele. Resentimentele produc prea mulți hormoni de încordare în corpul meu și devin obosit după numai câteva ore de lucru.

Munca pe care altădată o făceam cu plăcere este acum o corvoadă. Chiar și concediile încetează să-mi facă plăcere. Atât timp cât plăcerea mea este afectată, chiar dacă aș conduce o mașină luxoasă de-a lungul unui lac înconjurat de copaci în culori toamnă, mi s-ar părea că sunt pe un camion prin noroi și ploaie. Omul pe care îl urâsc mă urmărește pretutindeni și nu pot să mă eliberez din strânsoarea lui tiranică. Chiar dacă ospătarul m-ar servi cu tot felul de delicatose, ar fi ca și când aș mânca pâine uscată. Omul pe care-l urâsc nu-mi dă voie să mă bucur de delicatosele oferite.

Regele Solomon trebuie să fi avut o experiență asemănătoare pentru că el scria : „*Mai bine un prânz de verdețuri și dragoste decât un bou îngrășat și ură*”. (Proverbe 15 : 17)

Omul pe care-l urâsc poate să fie la mulți kilometri de dormitorul meu, dar mai crud decât orice conducător de scalti.

El biciuiește gândurile mele, iar somiera mea cu arcuri moi devine un instrument de tortură. Cel mai umil sclav poate să doarmă, eu însă nu. Trebuie să recunosc în sfârșit că sunt sclavul fiecărui om asupra căruia îmi vărs mânia. [Va continua]

PROVERBE LATINE

OSPEȚIE

• Musafirul e trandafirul stăpânului casei.
• Musafirul, de adăstează, gazda îl ospătează.
• Casa nu-i a mea, e a celui care deschide ușa.
• Întâi mănăncă, apoi întrebare.
• Musafirul nepoftit nu e cu cinste primit.
• Musafirul care vine împovărat are limba lungă. [Din *Proverbe și cugetări latine*, Albatros, București, 1976].

CUM POT FI MÂNTUIT ?

1. Nu există om fără păcat : „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu*”. (Romani 3 : 23) **2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat** : „*Fiindcă plata păcatului este moartea ...*”. **3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus** : „*... darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru*”. (Romani 6:23) „*Doamne Isuse, vino te rog și în viața mea !*”